

Čedomir Ružić: Nagradu Istrianu sam doživio kao točku na “i”, a mirovini se veselim, iako će u početku biti teško i čudno

By [Elvis Uravić](#)
September 15, 2019

Čedomir Ružić ravnatelj je Srednje škole Mate Blažine u Labinu. Lanjski dobitnik priznate nagrade „Istriana“ na području znanosti i obrazovanja inače je veoma samozatjna osoba umjesto koje najčešće pričaju rezultati. A oni kažu da se SŠ Mate Blažine u posljednjih nekoliko godina estetski, funkcionalno i, što je i najvažnije, energetski obnovila.

Ružić je dobio aplauz i na ovoj otvaranju obnovljene osnovne škole u Raši gdje je tamošnja ravnateljica istaknula njegov pozitivan doprinos u tome. Naime, učenici raške škole lani su gotovo cijelu nastavnu godinu „odradili“ u popodnevnoj smjeni u Srednjoj školi Mate Blažine. Zbog svih tih priznanja i pohvala, a u povodu početka nove školske godine, napravili smo intervju s ravnateljem Čedomirom Ružićem.

Profesor ste hrvatskog jezika i književnosti te talijanskog jezika i književnosti. Kad ste u mladosti shvatili da želite prosvjetu kao životni poziv? Jeste li se dvojili oko upisa fakulteta? Mnogi ne znaju, u Vama „čući“ velika ljubav prema kazališnim daskama, a ako je vjerovati upućenima, na njima ste i bili veoma dobri. Je li točan podatak da ste čak dobili i Priznanje Grada Zadra? Što je presudilo da niste odlučili nastaviti tim putem?

Ljubav prema „daskama koje život znače“ datira još iz srednjoškolskih dana. Čak sam se s velikim entuzijazmom samostalno pripremao za Kazališnu akademiju u Zagrebu (kakav sam bio sanjar!), za što su me podržale ondašnje osobe zadužene za profesionalnu orijentaciju, koje su nas u ono vrijeme anketirale i provjeravale naše sposobnosti i interese. Sjećam se da su se prijemni ispiti održavali istovremeno na Akademiji i Filozofskom fakultetu u Zagrebu na studiju hrvatskog jezika i književnosti i talijanskog jezika i književnosti. U posljednji sam se čas odlučio za svoj drugi izbor, ali ipak u Zadru, što je za mene bio pravi pogodak.

Naime, uz studij postao sam već na prvoj godini član proslavljene Filodramske grupe pri Katedri za talijanski jezik. Dobivao sam glavne uloge u predstavama s kojima smo pri kraju svake studijske godine gostovali u talijanskim gradovima u pratnji delegacija tadašnjih političara. Zahvaljujući tome dobio sam već u prve dvije godine studija stipendiju za dodatno učenje talijanskog jezika u Italiji u sklopu tadašnje razmjene studenata dviju država. Vrhunac je bio kad smo predstavom na talijanskom jeziku „La Marcolfa“ Daria Foa osvojili prvo mjesto na regionalnoj

smotri kazališnih amatera, što mi je omogućilo ulazak u odabranu kazališnu družinu koja se predstavila prvijencem tek osnovanog amaterskog kazališta u Zadru, predstavom „Mandragora“ N. Macchiavellija, u kojoj sam igrao glavnu ulogu, fra Timotea. Dobio sam sjajnu kritiku kazališnog kritičara A. Kudrojavecva, što je rezultiralo ponudom Grada Zadra da me stipendira za glumu na Akademiji u Zagrebu.

S obzirom da sam bio pri kraju svog studija, a otac mi je te godine preminuo na bočalištu (njemu u čast održava se Memorijal Josip Ružić svake godine za Dan Grada) nisam mogao prihvatiti ponudu te sam se odlučio vratiti po završetku studija tamo gdje me i srce najviše vuklo – u Labin.

Zaposlivši se u SŠC Mate Blažine osnovao sam dramsku grupu koja je od 1983. do 1993. bilježila ogromne uspjehe na školskim festivalima mladih, na republičkim i međunarodnim susretima kazališnih amatera, a od 2000. godine vodim Dramsku radionicu Flacius i Filodramsku grupu Arcobaleno pri Zajednici Talijana „Giuseppina Martinuzzi“ kojima dan danas njegujemo i međunarodnu interkulturalnu suradnju s Italijom ([LINK](#) i [LINK](#)). U brojkama – sveukupno dvadesetak scenskih uprizorenja s preko dvjestotinjak srednjoškolaca uključenih u kreativan dramski izraz ([LINK](#)).

U prosvjeti ste 35 godina, od čega gotovo 24 godine na mjestu ravnatelja škole. Jeste li se umorili? Što Vam je najljepši dio posla, a što najteži?

Kad je to profesija i funkcija koju obavljate s ljubavlju i posvetite joj se cijelim svojim bićem, a za sve to imate podršku i razumijevanje svojim najbližih u obitelji, suradnika i kolega na poslu, onda se ne možete požaliti.

Imao sam tu sreću da sam se našao među dragim ljudima koje sam poznao i poštovao, da sam osnovao obitelj, da sam se zaposlio u kolektivu dojučerašnjih mojih profesora, da sam im se pridružio u misiji i viziji koje je naša srednja škola oduvijek pronosila kao preteča mnogim promjena i reformi tijekom svog djelovanja u proteklih sedamdeset godina ([LINK](#)).

Drago mi je kad su naš trud i doprinos razvoju školstva prepoznati u našoj sredini i šire, preko granica, a to je vrlo često i kontinuirano, te kada tu radost mogu podijeliti sa svima koji pridonose realizaciji naših programa i projekata, a koji i sami postaju nositelji i kreatori istih.

Najteže je kada moram u nekim okolnostima, a to srećom nije često, dokazivati da nisu u pravu oni koji nam status renomirane ustanove žele osporiti ili umanjiti naše uspjehe i zasluge.

Bili ste dugo godina direktor međunarodnog projekta „Škola demokracije – vijeća mladih“ u kojem su se mladi upoznavali s radom gradskih uprava. Kako mlade potaknuti na interes prema politici? U čemu vidite razlog malog postotka izlaznosti na izbore, pogotovo mlade populacije, i vjerujete li da se u tom segmentu možemo približiti primjerice Švedskoj koja je na parlamentarnim u 2018. imala 87% izlaznosti?

Suradnja s gradom Sandnesom u Norveškoj, koja traje više od 20 godina, nešto je najljepše što nam se moglo desiti. Pogotovo u vrijeme kad je rijetko tko imao sreću pokrenuti međunarodnu suradnju ne samo za svoju školu, već i svoj grad i cijelu republiku i šire. Sve ono što sad čujemo o okupljanju mladih na razini školskih, gradskih i nacionalnih vijeća, imalo je svoje uzore i u primjeru njihovog dječjeg parlamenta i parlamenta mladih iz koje smo crpili mogućnosti uključivanja mladih u demokratizaciji škola i lokalnih zajednica.

Dojučerašnja veleposlanica Norveške u RH iskazala nam je svoje oduševljenje saznajući da smo toliki niz godina zajedno s Gradom Labinom pridonosili demokratizaciji ne samo grada, regije i države, već smo prenosili iskustva u susjedne zemlje ([LINK](#)).

Naposljetku član sam radne skupine zadužene za uvođenje Građanskog odgoja i obrazovanja u istarske osnovne škole, njih desetak, koje su uspješno odradile jednu školsku godinu te sada nastavljaju po uzoru na riječke škole. Jedino na taj način možemo se nadati da ćemo jednog dana svjedočiti većoj izlaznosti na izbore naših mladih ljudi i građana.

Odlikovani ste početkom milenija Redom Danice Hrvatske s likom Antuna Radića za osobite zasluge u prosvjeti, a lani za Istrianu. Uz to, dobitnik ste još mnoštva priznanja. Koliko godi individualno priznanje, pojačava li odgovornost i koje Vam je najdraže?

Najviše priznanja doživio sam odmah nakon prvog mandata, ali su i Škola i svi njeni djelatnici u isto vrijeme dobili i visoko Ministrovo priznanje, koje je Školu svrstalo među 13 najkvalitetnijih škola u 2000., što je bio rezultat timskog rad kojim se naša ustanova odlikuje, a ja mogu biti samo zahvalan svojim kolegama koji su mi u više navrata dali priliku da ih vodim i predstavljam.

Priznanja su nas, naravno, još više obvezala i poticala jer se nismo mirili postojećim stanjem i nismo živjeli na lovorikama, već smo se kao primjer dobre prakse često imali prilike predstavljati širom RH i u inozemstvu.

Prošlogodišnju nagradu „Istriana“ pak, kao svojevrsni regionalni „Oskar“ iz područja obrazovanja, doživio sam kao svojevrsnu nagradu za životno djelo, dokaz da se trud isplati, ali i da se do njega može doći jedino predanim radom, punim povjerenjem u svoje suradnike, u suradnji s drugim kolegama i lokalnom zajednicom i uz njihovu svesrdnu podršku te razumijevanje svojih najbližih.

Stoga je to priznanje za sve one uz čiju sam pomoć doživio ono što se može samo poželjeti. Ovo potonje priznanje došlo je kao „točka na i“ i njega sam najemotivnije doživio ([LINK](#)).

Počela je nova školska godina. Kad je u pitanju trenutna situacija u SŠ Mate Blažine, čime ste najponosniji, a što biste voljeli u dogledno vrijeme popraviti?

Počela je nova nastavna godina koja će po mnogočemu biti zapamćena – prije svega po reformi školstva nazvanoj „Škola za život“ koja se po prvi puta uvodi u prve razrede gimnazije u svim predmetima, a u tri općeobrazovna predmeta (Hrvatski jezik, Matematika i

Strani jezik) u prve razrede strukovnih četverogodišnjih škola – elektrotehniku i ekonomiju.

Ponosi smo ne samo na izvanredne uspjehe naših učenika na prošlogodišnjim natjecanjima na kojima je sudjelovalo gotovo 48% učenika i 67% njihovih profesora – mentora (trend koji iz godine u godinu raste), već i na 71,67% maturanata (gimnazijalaca, elektrotehničara i ekonomista) koji su ove godine, a prethodnih preko 80% upisali studijske programe koji su bili visoko pozicionirani na njihovoj prioritetnoj listi.

Osim kompletne energetske obnove zgrade naše škole i sanacije školske radionice sredstvima IŽ i EU fondova koja nas je doslovce preporodila i dodatno motivirala da budemo još uspješniji ([LINK](#)), značajno smo posljednjih godinu dana poboljšali i materijalne uvjete rada, zahvaljujući ogromnim sredstvima MZO-a, za potrebe kurikularne reforme.

Uveli smo e-Dnevnik prošle nastavne godine, a od polugodišta postajemo e-Škola – „dio cjelovite informatizacije procesa poslovanja škola i nastavnih procesa“. Naime, CarNet će kompletnu našu matičnu gradu i školsku radionicu pokriti do najskrivenijeg kutka WI-FI signalom, dopuniti informatičkom opremom i zidnim monitorima, čime ćemo i mi postati digitalna škola za 21. stoljeće.

Na nivou države započela je „Škola za život“, a Vi ste bili sudionik na edukaciji u Zagrebu proteklog tjedna. Kakav je Vaš komentar iste, jeste li pozitivan prema promjenama koje su ispred školskog sustava?

U obrazovnom sustavu upravo se događaju velike promjene i ulažu se ogromni naponi Ministarstva znanosti i obrazovanja te osnivača da se škole moderniziraju i da se u njima osjete promjene na zadovoljstvo učenika i nastavnika.

Promjene su neminovne i krajnje je vrijeme da se uhvatimo u koštac s novim izazovima, o čemu svjedočim preko desetak godina kao voditelj Međuzupanijskog stručnog vijeća ravnatelja srednjih škola, zadužen sam za njihovo stručno usavršavanje kako bi bili spremni na mnoge promjene u kojima su oni oduvijek bili nositelji u svojim školama.

Između ostalog sudjelovao sam i u samoj izradi Strategije cjelovite kurikularne reforme i upoznat sam s njezinim ciljevima (poticanje kritičkog mišljenja, motiviranje nastavnika i kontinuitet unapređenja) i svakom sam slučaju pozitivan i optimističan kao i moji kolege u kolektivu. Nedavna evaluacija eksperimentalnih programa „Škole za život“ u 70-ak osnovnih i srednjih škola pokazala je vrlo dobre rezultate, a roditelji većinom zadovoljni njezinim uvođenjem.

U prošloj se nastavnoj godini Intenziviralo edukacija nastavnika, stručnih suradnika i ravnatelja njihovim uključivanjem u virtualne učionice i stručne skupove na županijskoj razini čime je i edukacija postala učinkovitija. Ministrica Divjak je nedavno u Zagrebu predstavila ključne elemente reforme važne za svakoga ravnatelja za čije provođenje ne bi smjelo više biti dvojbe ([LINK](#)).

Je li Vam ovo posljednji mandat kao ravnatelja? Veselite li se mirovini ili ne previše? Imate li predodžbu kako će Vam izgledati dani bez ravnateljskog posla?

Istina, ovo je posljednji ravnateljski mandat. Iskreno, o umirovljenju nisam još ozbiljnije razmišljao, iako godine idu. Šezdeset i dvije su mi. Opet, mirovini se veselim iz razloga što ću slobodno vrijeme, a bit će ga napretek, moći potpuno posvetiti svojoj obitelji i najmilijima, a dosad ga naprosto nisam imao dovoljno. Posvetio sam ga školi, slobodno mogu reći, jer mi je to pričinjavalo i zadovoljstvo, a ne samo obavezu.

Neko vrijeme sigurno će biti teško i čudno ostati bez obaveza vezanih za školu. Morat ću naći uz obiteljske obveze neku aktivnost, hobi koji sam zapostavio dok sam se posvetio školi, a to je daljnje bavljenje kazalištem. Postoji već duže vrijeme zamisao da se u Labinu osnuje stalna kazališna skupina. Možda će to biti prilika da se u netom obnovljenom Malom kazalištu okupe zaljubljenici u tu umjetnost te afirmira kazališni amaterizam u našem gradu kao dio kulturnog turizma.

